

พระราชบัญญัติ
ล้อเลื่อน (ฉบับที่ ๗)

พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

เป็นปีที่ ๔๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราช
โองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยค้ำ
แนะนําและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติล้อเลื่อน
(ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติ^๕ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปี นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๖๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติล้อเลื่อน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๘๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัติ^๕ กับให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ประกาศกำหนดจำนวนล้อเลื่อนชนิดหนึ่งชนิดใด ที่จะอนุญาตให้จดทะเบียนในจังหวัดหนึ่งๆ และออกกฎกระทรวงในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดระยะเวลาเสียค่าธรรมเนียม อัตราค่าธรรมเนียม แบบพิมพ์ในการจดทะเบียนล้อเลื่อน และการออกใบอนุญาตขับขี่ยล้อเลื่อน

ค่าธรรมเนียม^๕ นั้น ให้พิจารณากำหนดตามสภาพแห่งท้องถิ่นในจังหวัดนั้น ๆ แต่ต้องไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัติ^๕

(๒) กำหนดยกเว้นการจดทะเบียนหรือค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนล้อเลื่อนบางชนิด หรือล้อเลื่อนซึ่งใช้เพื่อประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ ทั้งนี้ให้รวมถึงใบอนุญาตของผู้ขับขี่ยล้อเลื่อนนั้น ๆ ด้วย

(๓) กำหนดลักษณะ และราคาเครื่องหมายสำหรับล้อเลื่อนซึ่งจดทะเบียนกับเครื่องหมายสำหรับผู้ขับขี่ยล้อเลื่อนรับจ้าง แต่ต้องไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัติ^๕

(๔) กำหนดรูป ลักษณะ ขนาด และน้ำหนักของล้อเลื่อน กับน้ำหนักบรรทุก

(๕) กำหนดการติดตั้งเครื่องอุปกรณ์หรือส่วนควบล้อเลื่อน เช่น ตะเกียงห้ามล้อและเครื่องอาณัติสัญญาณ เป็นต้น

(๖) กำหนดเครื่องแต่งกายของผู้ขับล้อเลื่อนรับจ้าง

(๗) กำหนดการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดสรรค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๕ ทวิ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

ด้วย

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

“มาตรา ๕ ทวิ ค่าธรรมเนียมตามพระราชบัญญัตินี้เว้นแต่ค่าธรรมเนียมเครื่องหมายสำหรับล้อเลื่อนซึ่งจดทะเบียน ที่จัดเก็บได้ในกรุงเทพมหานคร ให้ตกเป็นรายได้ของกรุงเทพมหานคร ส่วนในจังหวัดอื่น ให้ตกเป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล ในจังหวัดนั้น เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่น โดยให้กระทรวงมหาดไทยจัดสรรตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง”

เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๐

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘

“มาตรา ๒๘ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบกมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้ต้องหาได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่อธิบดีกรมการขนส่งทางบกหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบกมอบหมายเปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบหรือเมื่อยินยอมแล้วแต่ไม่ชำระค่าปรับภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีเพื่อฟ้องร้องต่อไป”

มาตรา ๖ ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เกี่ยวกับการรักษาการตามพระราชบัญญัติล้อเลื่อน (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ และพระราชบัญญัติล้อเลื่อน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๒ ไปเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

มาตรา ๗ บรรดาพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง หรือประกาศใด ๆ ที่ออกตามพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๐

มาตรา ๘ คำขออนุญาตใด ๆ ที่ได้ยื่นไว้ตามพระราชบัญญัติ
ล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ และยังอยู่ในระหว่างการพิจารณา ให้ถือ
ว่าเป็นคำขออนุญาตตามพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ซึ่ง
แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

มาตรา ๘ บรรดาใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติล้อเลื่อน
พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้ถือว่าเป็นใบอนุญาตที่ออกตามพระราชบัญญัติ
ล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ดินสุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๐๔ ตอนที่ ๑๓๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๓๐

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการโอนอำนาจหน้าที่และกิจการบริหารบางส่วนของกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน ไปเป็นของกรมการขนส่งทางบก กระทรวงคมนาคม ในการนี้สมควรมีบทบัญญัติว่าด้วยการแบ่งเงินค่าธรรมเนียมล้อเลื่อน ให้แก่เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่น เว้นแต่ค่าธรรมเนียมเครื่องหมายสำหรับล้อเลื่อนซึ่งจดทะเบียนเช่นเดียวกับการแบ่งเงินภาษีและค่าธรรมเนียมรถยนต์ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ และบทบัญญัติว่าด้วยการให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางบกมอบหมายมีอำนาจเปรียบเทียบปรับในความผิดที่มิโทษปรับสถานเดียวได้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้อเลื่อน พุทธศักราช ๒๔๗๘ เสียใหม่ให้เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้